

Spolek pro
zachování odkazu
českého odboje

Z P R A V O D A J

2. Ročník Číslo 1

1/2018

point4me.cz
tisk online snadno a rychle

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

200 116 8648 / 2010

Naši činnost můžete podpořit finančním příspěvkem poukázaným na výše uvedený sbírkový účet vedený u Fio Bank. Děkujeme za Vaši podporu.

Vážení a milí,

členové Republikového výboru Spolku pro zachování odkazu českého odboje Vám do Nového roku 2018 přejí vše nejlepší, osobní spokojenost, rodinnou pohodu a v neposlední řadě samozřejmě pevné zdraví.

Vstoupili jsme do roku 2018, kdy si budeme připomínat významné historické mezníky. Hlavní vzpomínka v letošním roce připadne na sté výročí od vzniku samostatného Československa. Vzpomeneme však také například na vyhnání Čechů z pohraničí roku 1938 a mnohé další významné události spojené s naší republikou.

PENĚŽNÍ PŘÍSPĚVEK PRO ČLENY SPOLKU

Středočeský kraj

Na podzim loňského roku proběhlo zasedání zastupitelů Středočeského kraje. Zastupitelé se usnesli na ocenění vybraných členů Spolku pro zachování odkazu českého odboje poskytnutím jednorázového finančního daru. Mezi

navrženými na finanční ocenění byli váleční veteráni, partyzáni, účastníci domácího odboje, političtí vězni a pozůstalí po obětech nacismu, vdovy a sirotci.

Ve Středočeském kraji se jednalo celkem o 24 členů Spolku, válečné veterány, politické vězně,

účastníky odboje i pozůstalé po obětech nacismu. Jsme nesmírně rádi, že představitelé a zástupci Středočeského kraje se rozhodli ocenit naše členy.

V průběhu měsíce ledna jsme mezi oceněné rozdělili celkem 60 tisíc korun.

ÚČASTNÍME SE AKCÍ OD POČÁTKU ROKU...

Stalo se pravidlem, že vždy na počátku roku 9. ledna, vzpomínáme na české oběti nacismu v Pardubicích. V místě bývalého popraviště se již po dobu jedné dekády koná každoročně vzpomínková akce Silver A v paměti tří generací. Vzpomínková akce je spjata Silver A a vypálením obce Ležáky. Členové Spolku pro zachování odkazu českého odboje položili věnec u pomníku a poklonili se památce zavražděných českých vlastenců. Za Spolek položili věnec G. Havlůjová, předsedkyně Spolku, V. Carvan, místopředseda ZO Kladno a členové Spolku, manželé Marie a Karel Kabešovi.

Při návratu zpět domů se nikdy nezapomene zastavit na dalším místě, úzce spjatém s výsádkem Silver A.

Ano, jedná se o Nehvizdy. Místo seskoku rotmistra Jozefa Gabčíka a rotmistra Jana Kubiše. Právě z tohoto místa pochází fotografie vpravo, pořízená ve večerních hodinách. U pomníku jsme jménem Spolku zapálili svíčku a v tichosti vzpomněli na hrdiny odboje.

Text a foto: G. Havlůjová

MEMORANDUM O SPOLUPRÁCI S MO ČR

Dne 14. listopadu 2017 byl Spolek pro zachování odkazu českého odboje přizván do Domu Armády na Vítězném náměstí v Praze. Právě zde, v jednom z konferenčních sálů bylo společně s dalšími spřátelenými spolky podepsáno Memorandum o dlouhodobé spolupráci s Ministerstvem obrany ČR, které zastupoval ředitel Odboru pro válečné veterány MO, plukovník generálního štábu

Eduard Stehlík.

G. Havlůjová, předsedkyně Spolku jako statutární orgán toto memorandum podepsala v přítomnosti ostatních zástupců spolků s nimiž byla podepsána spolupráce již v minulosti.

Přestože verifikace vzájemné dlouhodobé spolupráce s Ministerstvem obrany ČR má víceméně formální charakter z něhož nevyplývají žádné výhody oproti ostatním spolkům s nimiž dosud

nebylo memorandum podepsané, vážíme si rozhodnutí Ministerstva obrany. Pevně věřím, že v blízké budoucnosti budou přizvány k podpisu memoranda i jiné spolky, za jejich skvělou práci, kterou vykonávají. Pro mě osobně k takovému spolku patří například vlkošské Military muzeum generála Sergěje Jana Ingra.

Text: P. Hroník

...A VZPOMÍNÁME I V DALEKÉ AMERICE

Při naší každoroční soukromé návštěvě Floridy nezapomeneme zajít do Bayfront parku, kde se nachází i místo, kde byl smrtelně postřelen kladenský rodák a chicagský starosta Antonín Čermák.

Park byl právě v den naší návštěvy uzavřen a ochranka nám sdělila, že nás nemohou vpustit (probíhal Fitness festival a vstup byl vyčíslen na 250 dolarů). Nakonec po vysvětlení, kdo byl Antonín Čermák bylo rozhodnuto vedoucím ochranky, že můžeme věneček položit. Přiznávám, že více než na historii jsem myslela na budoucnost naší země. Krátce předtím jsme chtěli s rodinou volit prezidenta v rámci 1. kola, ale bohužel - nejbližší volební okrsek byl až v New Yorku. Smutné zjištění, že právě na Floridě, kde žije tolik českých emigrantů, není zájem o budoucnost naší republiky. V souvislosti s tím jsem vzpomněla na našeho Čermáka, který na podporu vzniku naší Republiky vyhlásil za 1. světové války finanční sbírku mezi desítkami tisíc Čechoslováků v Chicagu.

MILOSLAVA KALIBOVÁ

Miloslava Kalibová, jedna z prvních členek Spolku pro zachování odkazu českého odboje, oslavila na konci prosince 2017 devadesáté páté narozeniny. Tímto textem bych chtěla k příležitosti životního jubilea připomenout některé momenty z jejího života, do kterého se zásadně promítly dějinné události Československa.

Narodila se 29. 12. 1922 Anně a Jaroslavu Suchánkovým jako první ze dvou sester. Rodina žila v původních Lidicích. Do obecné školy chodila Míla v Lidicích a přechodně v Luhačovicích, kde v lázeňském hotelu Arco pracoval její otec šéfkuchař a rodina jej následovala. V jedenácti letech nastoupila na osmileté gymnázium v Praze 5, přestěhovala se od rodiny do hlavního

města a starala se sama o sebe. Bydlela u příbuzných ve Velké Chuchli a později u rodinné známé nedaleko Anděla. Jako úspěšná studentka přemýšlela o studiu medicíny. Po maturitě v roce 1941 však začala pracovat, neboť vysoké školy byly za Protektorátu od roku 1939 zavřené. Zaměstnání našla v Nemocenské pojišťovně na Kladně. Bylo to nedaleko Lidic, kde opět s rodinou bydleli. Rodiče a sestra Jaroslava se do Lidic vrátili ze Slovenska, kde v kuchyni sanatoria na léčbu tuberkulózy otec pracoval. Vytvořením samostatného Slovenského štátu totiž skončila pro Čechy možnost práce i pobytu na Slovensku. V zaměstnání se Míla seznámila s kolegyní Věrou Lomičkovou, která je dodnes její přítelkyní.

Červnové dny roku 1942 ukončily normální život Miloslavy Suchánkové. Zažila prohledávání Lidic vojáky SS, kterému tehdy nikdo nerozuměl. Na události v noci 9. června vzpomíná její sestra Jaroslava ve své knize: „Spala jsem, nic netuším, až mě asi v půl čtvrté ráno vzbudila maminka, která držela v náručí moje oblečení a vybídla mě, abych se rychle oblékla, že prý musíme jít na dva dny do školy k výslechu. Oblékla jsem se a pak v kuchyni uviděla tři vojáky, z nichž jeden mluvil česky. Řekl rodičům, aby si s sebou vzali všechny peníze, šperky a spořitelní knížky... Opustili jsme tedy dům. U vrátek jsem se s tatínkem zastavila. Políbil mě a řekl: Dá Bůh, že se ještě uvidíme, jen, Jaří, nezapomínej nikdy na Boha.“ Jaroslav Suchánek byl

VÝZNAMNÉ ŽIVOTNÍ JUBILEUM

10. června 1942 u zdi Horákova statku v Lidicích zastřelen spolu s dalšími 172 muži ve věku nad patnáct let. Míla s matkou a sestrou byly odvezeny do Kladna, kde v tělocvičně školy (současného gymnázia) strávily 3 dny. V místnosti se tísnilo 300 žen a dětí, nejstarší ženě bylo osmdesát osm let a nejmladšímu dítěti šestnáct dní. Poté byla s ostatními ženami odvečena do Německa do koncentračního tábora Ravensbrück, kde strávila tři roky. Pracovala u šicího stroje v tzv. Schneiderei. Směny trvaly dvanáct hodin a penzum otrocké práce bylo například přišít osm set čtyřicet knoflíků za směnu. V dubnu 1945 opustily s matkou a sestrou Ravensbrück a vydaly se spolu s ostatními na pochod smrti. Šly pěšky v divokých podmínkách končící války, nejprve pod dohledem nacistických dozorců, poté už jen ve skupině s dalšími vězni. Nocovaly tam, kde to bylo možné, živily se tím, co si obstaraly, a denně ušly kolem třiceti kilometrů. Později vytvořily národní skupinu s mužskými vězni z tábora Sachsenhausen. Pohybovaly se v Německu v oblasti kolem Crivitz a Malchowa na severu. Nakonec došli do Neu Brandenburg, kde se shromažďovali bývalí vězni z koncentračních táborů před odjezdem

domů do různých Evropských zemí. Dne 1. června se všechny tři ženy Suchánkovy vrátily do Československa. Miloslava vzpomíná, že když překročily hranici na Cínovci, uviděla vojáky, také veterány z první světové války, kteří je vítali a když hrála státní hymna, tekly vojákům po tváři slzy. Teprve po návratu do vlasti se lidické ženy dozvěděly o osudu svých blízkých a zničené vesnice.

Týden po návratu z koncentračního tábora Ravensbrück začala Miloslava opět pracovat na stejném místě na Kladně. Byla živitelkou rodiny, neboť její sestra měla za úkol dokončit studium střední školy a matka nastoupila do důchodu. Tříčlenná rodina bydlela na Kladně a později v Praze. V prosinci 1952 se Miloslava provdala za Aloise Kalibu. Má dvě děti – syna Miroslava a dce-

ru Helenu. A nyní navíc čtyři vnoučata Kláru, Víta, Elišku s Šárku. Sestry se v padesátých letech společně staraly o čtyři malé děti a nemocnou maminku, která prodělala cévní mozkovou příhodu. Po krátké mateřské dovolené začala Miloslava pracovat v právním oddělení Ministerstva zdravotnictví, kde i její práci samostatné referentky vznikl důležitý zákon o Zdraví lidu, který měl platnost až do devadesátých let. Do nového domku v Lidicích jezdila s rodinou na víkendy a léto zde trávili péči o zahrádku a domek. Nebála se žádné práce, uměla vymalovat pokoje, zavařovala ovoce a zeleninu, celou rodinu, později i vnoučata, vybavila pletenými a háčkovanými skvosty. Když odešla do důchodu, pečovala v Lidicích i o svou nejstarší vnučku. Miloslava vždy ráda cestovala, v minulém systému to však nebylo příliš možné.

MILOSLAVA KALIBOVÁ

V květnu 1969 se stačila setkat se svou přítelkyní - spolupřítelkyní z KT - Norkou Sigrun. Bylo to příjemné setkání a bohužel poslední. Mnoho let si pak ještě dopisovaly.

Miloslava Kalibová se věnovala a věnuje práci na uchování paměti příběhu Lidic a lidických žen, dětí a mužů. Po roce 1989 se zúčastnila řady setkání a besed ve školách v Německu. V devadesátých letech napsala text a vytvořila první faktografickou brožuru o příběhu Lidic, kterou vydal nejprve obecní úřad a později Památník Lidice. Po pietním území provedla nesčetně skupin studentů a studentek, mladých i starších návštěvníků a návštěvnic z ČR i zahraničí. Podle zpětných reakcí bylo setkání s touto skromnou a

inteligentní ženou vždy velkým přínosem i poctou.

Miloslava Kalibová byla členkou Československého svazu bojovníků za svobodu, později Českého svazu. Stala se předsedkyní lidické organizace, později kladenské. V roce 2015 ze Svazu vystoupily společně se sestrou a přítelkyní Miladou Cábovou, jako tři poslední žijící lidické ženy, jako výraz nesouhlasu s nedemokratickým zvolením nového vedení a vstupem některých osob do lidické organizace. Podporuje Spolek pro vybudování památníku Josefa Horáka a Josefa Stříbrného, který založil její syn. Stala se členkou Mezinárodního výboru Ravensbrück, který sdružuje přeživší ženy, jejich příbuzné a sympatizantky z různých evropských zemí. Ve Výboru byla aktivní, cestovala na zasedání a v roce 2004

zorganizovala setkání v Lidicích. Díky jejímu jazykovému vybavení, mluví plyně německy, francouzsky a anglicky, vznikaly v mezinárodní spolupráci vřelé vztahy, které trvají dodnes.

Miloslava Kalibová žije v nových Lidicích v domě vedle své sestry a o svém životě s úsměvem říká: „Jsem ráda, že jsem ho přežila.“

Autorka: Šárka Kadlecová

*V textu byl použit úryvek z knihy Jaroslavy Skleníčkové *Jako chlapce by mě zastřelili ... Příběh nejmladší lidické ženy*. Lidice: Památník Lidice, 2006.

Z VÝROČNÍ ČLENSKÉ SCHŮZE ZO Kladno

V listopadu loňského roku jsme se sešli v Hotelu Kladno na výroční schůzi Základní organizace Kladno. Schůze se zúčastnila nadpoloviční většina členské základny a proto následující hlasování bylo usnášitelné.

Vyhodnocení Plánu akcí na rok 2017

Přestože Spolek zahájil svou činnost v roce 2017 tak říkajíc od nuly bez finančních prostředků, podařilo se nám zabezpečit, zorganizovat, případně zúčastnit se celé řady akcí. Zde je opět na místě poděkovat za podporu Statutárnímu městu Kladnu, které se významně podílelo na pokrytí výdajů za věnce a květiny a také na zájezdu do KT Mauthausen.

V loňském roce jsme dokázali uspořádat celkem 5 pracovních brigád – Poteplí (2.4.), Krnčí (27.5.), Tuháň (2.4.) a v Libušíně dokonce dvakrát (15.4. a 24.9.). Ve vyhodnocení Plánu akcí na rok 2017 jsou uvedeny desítky akcí, kterých jsme se organizovaně či individuálně zúčastnili. Jedná se o naši účast na pietních a slavnostních aktech, vernisáží výstav, komponovaných večerech, pracovních brigádách apod.

Výhled do roku 2018 – Hlavní úkoly

Rok 2018 bude rokem výjimečným, protože si budeme připomínat sté výročí konce 1. svě-

tové války a především sté výročí od vzniku samostatného Československa.

V souvislosti s těmito významnými událostmi budou po celé České republice probíhat vzpomínková setkání a pietní akty. Nejinak tomu bude i na Kladně. O všech důležitých akcích budou členové Spolku informováni s dostatečným předstihem prostřednictvím pozvánek, emailu, webových stránek, případně pozvánkou uveřejněnou v jednotlivých číslech Zpravodaje.

Právě u příležitosti 100. výročí od vzniku samostatného Československa plánujeme, ve spolupráci se Sokolskou župou Bučeckou, vysadit tzv. Lípu republiky, která se od roku 1918 vysazovala při kulatých výročích a významných událostí spojených se vznikem Československa.

V plánu akcí na rok 2018 máme zahrnuté opět pracovní brigády. Mimo pravidelné pracovní brigády plánujeme v jarních měsících i jednu svým rozsahem větší pracovní brigádu v Lošanech na rodném statku generála Josefa Mašína, abychom vzdali hold tomuto výjimečnému člověku.

Plánujeme také připomenutí rotného Bohuslava Kouby († 3. května 1942), rodáka z dnes již neexistujícího Újezdu pod Kladnem, velitele výsadku Bioscop, který byl 28. dubna 1942 vysazen nedaleko Křivokláta u osady

Požáry. V oblasti vzdělávání plánujeme za významné podpory Statutárního města Kladna v roce 2018 zájezd spojený s návštěvou KT Sachsenhausen a KT Ravensbrück. Zájezd bude primárně určen pro pozůstalé po obětech nacismu.

V oblasti dobrovolné péče pokračujeme i nadále v projektu „Péče o seniory - členy Spolku nad 80 let věku“. Tento projekt sice není financován ani jiným způsobem dotován, přesto chceme být i nadále nápomocni našim nejstarším členům, kteří se na nás mohou obrátit v případě, že potřebují vyřídit nějakou osobní záležitost na úřadě, lékaře apod.

Jako vzpomínku na válečné veterány padlé ve všech válečných konfliktech plánujeme na Kladně instalaci tzv. „Vzpomínkové lavičky válečných veteránů“.

Na výroční členskou schůzi Základní organizace Kladno proběhla také volba nového výboru. Pro následující funkční období byl zvolen tříčlenný výbor ve složení:

Petr Hroník, předseda ZO
Vladimír Carvan, místopředseda
Josef Plátek, člen výboru

Za výbor ZO Kladno mi dovolu-
te, abych poděkoval za důvěru.

Text: Petr Hroník

DO MÍST MASAKRU CAP ARCONA

Masakr Cap Arcona – Hafkrugg, jeden z hromadných hrobů, je zde pohřbeno 1128 obětí. Z 10.000 vězňů přežilo jen 450. Hromadné hroby se nacházejí v Neustadtu v Holsteinu a na dalších mnoha místech 150 km pobřeží Mecklenburgského zálivu. Oběti moře vyplavilo na břeh na mnoha místech po dobu několika měsíců.

Záměrně nazývám tuto hrůznou událost masakrem. Nejčastěji se používá označení katastrofa „Cap Arcona“. Přes 10.000 vězňů pochodu smrti z Neuengamme bylo naloženo a potopeno na čtyřech lodích v zálivu Baltského moře u Neustadtu v Holsteinu. Jedna z lodí se jmenovala Cap Arcona, odtud název. Další byly Thielbek, Athen a Deutschland. Většina vězňů se utopila nebo byla zabita bombami. Někteří zemřeli už v podpalubí, kde byli zavřeni několik dní. Jiní byli zastřeleni strážemi SS při pokusu o únik. Smutná historie u nás vešla do povědomí hlavně díky vzpomínce-básni E.F. Buriana. Ten ji přežil – jako jeden ze 450 přeži-

vších. Dovolím si úvahu, že E. F. Burianovi se zřejmě lehčeji popisovala ta hrůza ve verších. Muselo to být peklo. A muselo ho to poznamenat nejméně tak, jako ho poznamenal pobyt v koncentráku. Jeho i mnohé jiné.

Tak tedy proč název masakr. Označení katastrofa vychází ze skutečnosti, že loď s vězni 3.května 1945 zbombardovalo omylem, či z nedostatku zpravodajských informací, britské letectvo. V domnění, že na nich prchají ustupující německé jednotky. Ale naložení vězňů a potopení na lodi byl od počátku jeden z plánů nacistického vele- ní jak likvidovat vězně koncentráků. Plánu přiznaného například komandantem Sachsenhausenu Ka-

indlem. Ten vypovídal při procesu v Berlíně v roce 1947, že neměl dostatek plavidel, kterými by vězně podle rozkazu k likvidaci přeplavil ze Sachsenhausenu po řece Sprévě do zálivu Baltského moře k potopení.

Považuji tedy, a jistě nejen já, tuto hromadnou vraždu za úmyslnou likvidaci vězňů ze strany SS stráží. To, že Britové bombardovali loď, v níž byli vězni namačkáni a uzavřeni v podpalubí, tedy pro letectvo „neviditelní“, bylo dle mého přesvědčení nevyhnutelné. A strážím SS to jen posloužilo. Vyslechnu k tomu ráda jakákoliv pro i proti. V té době v přístavu zuřila bitva, dobývala ho po zemi Rudá armáda. Nejen Neustadt, ale i další pozice, nedaleký Lübeck a menší přístavní města. V mém přesvědčení jsem se utvrdila i v Muzeu Cap Arcona v Neustadtu. Vznese jsem ještě dotaz, zda byla další plavidla, na kterých byli vězni potopeni v jiných přístavech. Pochody smrti směřovaly i severněji, k zálivu u Kielu. Čekám zatím na odpověď znalce této oblasti, pana Wilhelma Langeho z Muzea Cap Arcona z Neustadtu.

Jak to zde vypadalo vím i ze vzpomínek dalšího přeživšího, bývalého vězně koncentračního tábora Samuela Pivníka z Polska. O svých válečných osudech napsal knihu. Byl tehdy osmnáctiletý. Vězni se snažili uniknout přes odpor a bití SS stráží všemi způsoby. Skákali z lodi, která se převracela a potápěla, až z 20-

DO MÍST MASAKRU CAP ARCONA

metrové výšky do bombami „hořícího“, ale přitom ledového moře. Přežít se dalo jen zázrakem. SS strážníci unikaly na člunech i rybářských lodích, které pro ně přijížděly z pobřeží. Střílely každého z vězňů, kdo se jen člunu dotkl. Střílely i vězně, kteří dosáhli břehu, a to i v dalších dnech. Obětí byly tisíce a moře je postupně vyplavovalo. Jak mi vyprávěl pan Frank Wilschewski z expozice Muzea v Neustadtu, jeho rodiče vzpomínali, že lidé nacházeli mrtvolu na několika desítkách kilometrů pobřeží Mecklenburského zálivu ještě několik dalších týdnů. Zpočátku jich mnoho pohřbili do písku na pobřeží zálivu. Pak byly zřízeny

hromadné hroby. Britské jednotky uspořádaly několik pietních akcí. Německé obyvatelstvo oběti pohřbívalo.

Místa hromadných hrobů jsem navštívila. Nacházejí se na pobřeží zálivu v délce 150 km. Neustadt, nejblíže masakru, 628 obětí (nápis Čechoslováci je na památníku mezi ostatními národnostmi). Haffkrugg, 1128 obětí. Lesní hřbitov na pobřeží u Timmendorfu, 810 obětí. Obecní hřbitov v Niendorfu u Ostsee, 113 obětí. Pobřeží u Grevesmühlen, 407 obětí. Většina obětí údajně leží na dně zálivu uvězněna ve vracích potopených

lodí. Některá místa hromadných hrobů jsou dobře označena. Jiná jsem na hřbitovech hledala s místními lidmi, kteří o nich sami bohužel nevěděli. V Lübecku je obrovský hřbitov s mnoha rozsáhlými pohřebišti obětí válek. Podle národností zde byli pohřbíváni vojáci, váleční zajatci, nuceně nasazení, místní oběti náletů. V hromadných hrobech oběti koncentráků a pochodů smrti. Lübeck byl námořní přístav s posádkou a byl zde také válečný lazaret.

Text a foto: M. Městecká, pokračování v dalším čísle.

Masakr Cap Arcona – Neustadt v Holsteinu, jeden z prvních hromadných hrobů, je zde pohřbeno 628 obětí. Zde proběhla první pietní akce pořádaná 7.5.1945, čtyři dny po masakru, britskými jednotkami, za účasti místního německého obyvatelstva. Nápis na levé stanné pomníku potvrzuje, že mezi oběťmi byli i Čechoslováci.

MILUŠKA HAVLŮJOVÁ

Miluška se v rámci připomínky Dne válečných veteránů seznámila i s našimi milými přítelkyněmi paní Kočkovou a Lomičkovou.

Statečná žena, maminka syna a dcery, babička a prababička, moje teta, vzor. Byť jsme se obě do rodu Havlůů provdaly, jsme vděčné, že z nás osud učinil příbuzné. Pokud v životě jste aktivní a pohybujete se v kruzích, kde jsou lidé, kteří sdílí podobné hodnoty jako Vy, máte společné zájmy, rozumíte si a navzájem se obohacujete. Avšak s Miluškou naše setkávání a povídání je jiné, má ještě něco navíc. První setkání proběhlo na pohřbu jejího manžela a my jsme si hned padly do oka. Od té doby mi byla oporou. Když došlo k mému vyloučení v ČSBS, od ní jsem zvedla první hovor. Slova, která nelze přenést na stránky Zpravodaje, mi dodala odvahu a sílu, nevzdávat se.

Opět a po několikáté jsem si při hovoru s ní uvědomila, že řeším oproti lidem žijící za 2. světové války, či v 50. letech možná až úsměvné problémy. Ona mi ale dodává vždy zároveň pocit důležitosti, ocení i drobné úspěchy, poradí v osobním životě a ještě je navíc vždy krásně upravená. Když u ní v kuchyni zavoní výborná mletá káva, přestávám myslet na každodenní starosti a jsem jen vděčná za to, že jsem zde a tady, že mohu naslouchat ženě, která projevila za svůj život obrovskou dávku osobní odvahy. Za druhé světové války, v 50. letech, ale i v současné době, kdy není lhostejná k událostem ve společnosti a snaží se všemi silami ovlivňovat snad všechny generace.

Nyní bych ráda Milušku Havlůjovou představila, vážím si toho, že ihned v prvních dnech po založení našeho Spolku se stala naší členkou a kromě podpory lidské, naší činnost oceňuje i finančními příspěvky. Její dopis zaslaný na ÚV ČSBS po zrušení OV ČSBS Kladno a mém vyloučení vyvolal zájem jak médií, tak i řady občanů, kteří neváhali a stali se našimi členy.

Miluška Havlůjová, rozená Pomplová se narodila 13. května 1929 v Dušníkách u Prahy. Své dětství prožívala v Rožmitále pod Třemšínem a ve Voltruši, kde tatínkova rodina vlastnila pilu a mlýn. Za druhé světové války se její otec, Jaroslav Pompl, zapojil do domácího odboje, působil v rámci ilegální odbojové skupiny, která se později propojila s příbramskou Obranou národa. V roce 1944 v okolí vrchu Tremšína bylo již deset partyzánských bunkrů, což ale neuniklo klatovskému gestapu. Otec po zbývajícím měsíci 2. světové války žil v ilegalitě, maminka Emílie Pomplová, byla zatčena a převezena do Malé pevnosti Terezín. Život jí paradoxně zachránila zřejmě tyfová epidemie, která způsobila její nepřítomnosti na vynesení rozsudku (návrat nežádoucí) a tak se zázrakem dožila konce války. Miluška se v rámci květnových dnů 1945 zapojila do národní revoluce a stala se členkou Vojenského oddílu Železo. Aktivně se účastnila po vzoru svého otce osvobozovacích bojů v prostoru

MILUŠKA HAVLŮJOVÁ

Projev paní Milušky Havlůjové na nám. Svobody v listopadu 2017 u příležitost připomenutí Dne válečných veteránů.

Dušníky a Nučice. Od roku 1945 byla Členkou českého svazu bojovníků za svobodu. Její životní postoje byly ukotveny jak rodinným zázemím, tak i vzděláním. V roce 1948 s vyznamenáním maturovala na Drtinově gymnáziu v Praze na Smíchově.

Po únorovém převratu však kvůli původu nesměla na vysokou školu, voltrušská pila byla rodině vyvlastněna a dne 21. prosince 1948 byl její otec, Jaroslav Pompl, zatčen a odsouzen lidovým soudem v Písku na rok nucených prací. Miluška po absolvování ročního studia na Anglickém ústavě nastoupila do pražského podniku Textilní tvorba jako manekýna. V roce 1950 se vdala za Miroslava Havlůje a rok poté již v náručí držela

syna Tomáška. Otec Milušky po návratu z jáchymovských uranových dolů zpracoval zprávu o poměrech v táboře a Miluška se přes svého známého kadeřníka pokusila o předání této zprávy na západ (spojení již jednou přes stejný kontakt podnikla, když se snažila změnit a řešit rozsudek, který byl vynesena nad jejím otcem v roce 1948).

„ Nikdo mi nepomohl, ani Svaz partyzánů a tak jsem se obrátila na Ligu pro lidská práva, která tehdy byla ještě v Praze, kam jsem rozsudek doručila. Netušila jsem následky svého činu. Nic se nestalo až do roku 1953.“

Dne 21. ledna 1953 byl otec Milušky podruhé zatčen a v prosinci odsouzen na 10 let těžkého žaláře. Milušku popr-

vé vyslýchali na StB v roce 1953 na vyšetřovně v Bartolomějské ulici a to za přítomnosti jejího syna, výslech trval dlouhých pět hodin, sama popisuje:

„Přišli mě vyslýchát čtyři příslušníci StB, ihned se spustil křik a řev a Tomáš začal plakat. Jeden z nich rozkázal „dejte toho spratka pryč“ a další hodiny jsem jen slyšela pláč, nařikání a chvílemi i hrozivé ticho z vedlejší místnosti, kam syna zavřeli....“

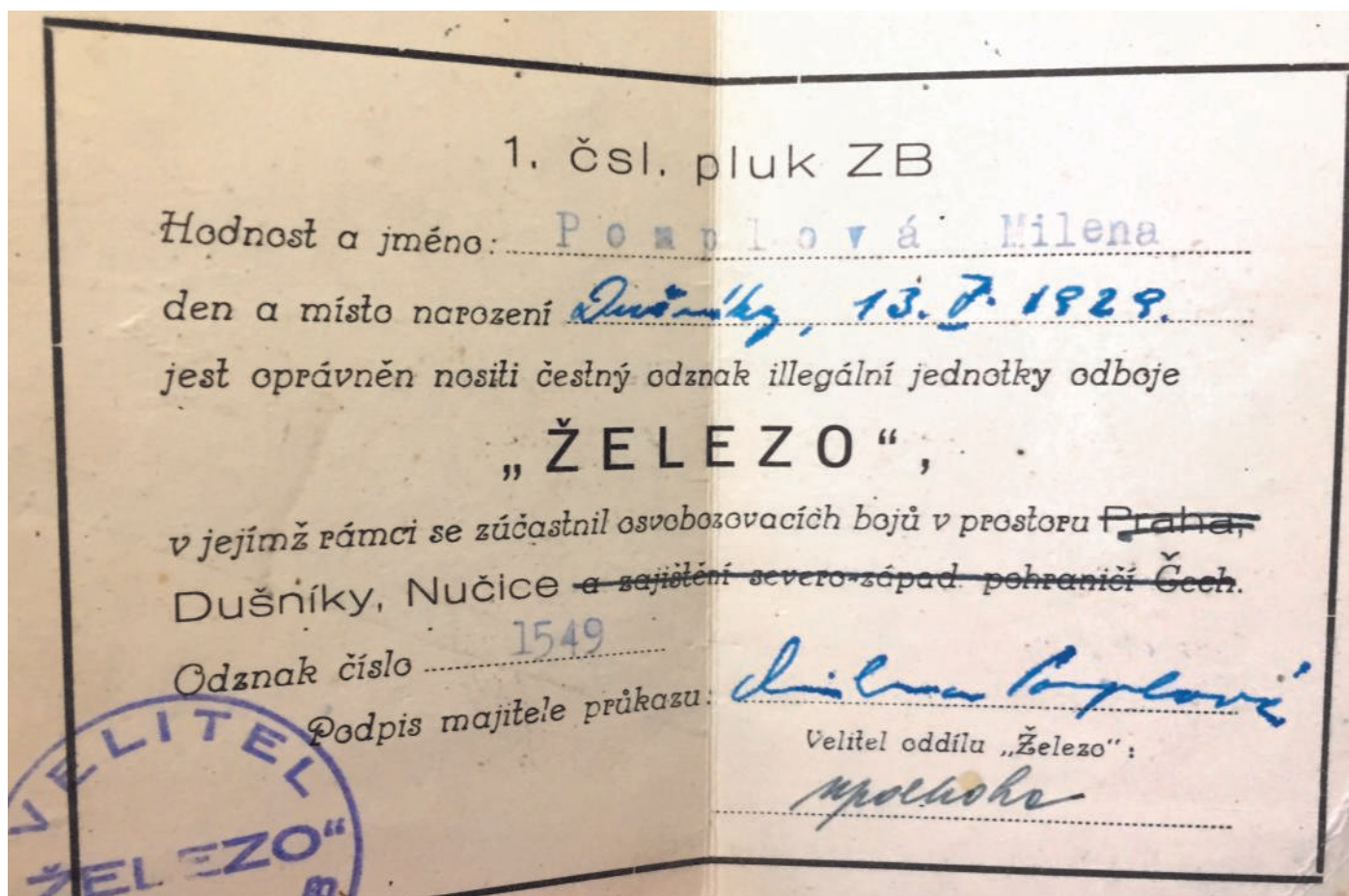
Definitivní zatčení přišlo 26. května 1953, odvedena byla přímo ze svého domu v Rudné u Prahy. S bolestí i

dnes vzpomíná na moment, který se jí vryl do srdce i paměti. Neotočila se u vrátek... odešla s nechtěným doprovodem...a dalších pět měsíců ve vazbě čekala na vynesení rozsudku. V průběhu této doby probíhaly další výslechy, avšak v rozhodnou chvíli se Miluška nepodvolila:

„...a pak následoval výslech, kdy mě nechali nuceně půlhodiny sledovat z okna paní s kočárkem, která měla dítě v podobném věku jako já...a následovala věta: „Když podepíšete spolupráci, tak můžete domů.“ Byly to těžké chvíle rozhodování, ale ve mně se zvedla jakási hradba a já se začala modlit. A Bůh stál tehdy při mně a já se nepodepsala.“

Dne 27. listopadu roku 1953 byla v Praze odsouzena za „pokus o přečin pobuřování proti repub-

MILUŠKA HAVLŮJOVÁ

Legitimace Vojenského oddílu Železo, jehož součástí Miluška Havlůjová byla.

lice“ a „pokus zločinu vyzvědačství“ na pět let těžkého žaláře, k peněžitému trestu ve výši pět tisíc korun, dále ke konfiskaci veškerého majetku, náhradu nákladů trestního řízení a ke ztrátě čestných občanských práv na pět let. Její tatínek byl odsouzen na deset let těžkého žaláře. V dubnu 1954 se Miluška Havlůjová dostala do věznice ve Svatém Janu pod Skalou, která sloužila převážně jako nemocnice pro vězeňkyně s vážnými chorobami. Nakazila se tam tuberkulózou a dlouhé roky se pak musela léčit.

Propustili ji předčasně 1. března 1955 na prezidentskou amnestii v rámci akce „M“ (milost matkám s malými dětmi a těžce nemocným v případě vykonání poloviny trestu). Její tatínek, Jaroslav Pompl, byl propuštěn až v roce 1960 a zemřel o pět let později. Od roku 1989 se Miluška angažovala v Občanském fóru, v roce 1992 se stala starostkou Rudné u Prahy, funkci zastávala do roku 1998. V roce 2011 obdržela Miluška Havlůjová Cenu Paměti národa, dodnes je oslokována řadou or-

ganizací a médií, aby svůj příběh vyprávěla a nedala zapomenout na dobu a hlavně konkrétní lidi, kteří se nezastavili před ničím.

S hlubokou úctou a pokorou, GH

ZDRAVICE ZE SLANÉHO

Vážený Bojovníci, milé sestry a milí bratři,

dovolte mi, abych vás co nejsrdečněji přivítal v novém roce 2018. Tento rok je velmi významný pro naši zemi, neboť právě letos oslavíme 100. výročí vzniku naší vlasti. S tímto významným jubileem se bude pojít mnoho oslav, významných akcí, pietních a slavnostních aktů ve všech koutech naší země.

A nyní bych vám všem rád, jménem Slánského spolku a také jménem svým, popřál do tohoto významného roku především pevné zdraví, hodně štěstí, životního elánu a optimismu.

Text: D. MAKARA, předseda ZO Slaný

Z VÝROČNÍ ČLENSKÉ SCHŮZE

Vážené sestry a bratři,

začátkem prosince jsme se sešli ve Vlastivědném Muzeu ve Slaném, abychom zde zhodnotili uplynulý rok. Naše řady jsme rozšířili o nových pět členů. Naše hospodaření skončilo s kladným zůstatkem, i přes to, že jsme hospodařili pouze s vybranými příspěvky našich členů. Celá výroční schůze se nesla v příjemné atmosféře a všichni zúčastnění neodcházeli domů s prázdnou, neboť každý s členů obdržel malý dárkový balíček. Po výroční schůzi jsem navštívil naši sestru Ponertovou, která pár dnů na to oslavila své narozeniny. Touto cestou bych jí ještě jednou popřál za nás všechny hlavně pevné zdraví.....

Text: D. MAKARA, předseda ZO Slaný

INFORMACE PRO ČLENY

Vážené sestry a bratři,

Během měsíce února budu vybírat členské příspěvky, které zůstávají nezměněny a to ve výši 300 Kč na rok od všech členů, kteří se nezúčastnili výroční členské schůze. Dále bych vám prostřednictvím zpravodaje nabídnul naše propagační předměty, které jste mohli shlédnout již ve Zpravodaji č. 07/2017. Konkrétně se jedná o: modrá svíčka s logem našeho spolku za 100 Kč, odznak spolku za 50 Kč, samolepku v bílém nebo modrém provedení za 20 Kč. Propagační předměty můžete objednat přímo u mě. Vybrané peníze budou prokázány na sbírkový účet spolku. *Text: D. Makara, předseda ZO Slaný*

BLÁBOLY A LŽI PANA PLUKOVNÍKA

První místopředseda ÚV ČSBS Emil Kulfánek uveřejnil dne 23. ledna 2018 na webových stránkách ČSBS článek s názvem: **V boji proti „nepříteli“ jsou všechny prostředky dobré.**

V jeho příspěvku je celá řada informací, která nejen, že se nezakládají na pravdě, ale jsou vyloženě lživá. Emil Kulfánek ve svém komentáři útočí nejen na dobré jméno Spolku pro zachování odkazu českého odboje, ale také na jeho členy. Z textu je zřejmé, že největší nevraživost chová k místopředsedovi Spolku Petru Hroníkovi, který je jedním ze zakládajících členů Spolku. Dovoluji si proto uveřejnit mou reakci na jeho některá lživá vyjádření.

Dobrý den pane Kulfánku, reaguji na váš článek uveřejněný na webových stránkách Českého svazu bojovníků za svobodu pod názvem „V boji proti nepříteli jsou všechny prostředky dobré.“ V příspěvku se vyjadřujete nejen o Spolku pro zachování odkazu českého odboje (dále jen Spolek), ale konkrétně o mé osobě. V této souvislosti musím reagovat na některé vaše citace, které jsou vyloženě lživé, případně mají čtenáře uvést záměrně v omyl.

Ve třetím odstavci uvádíte cit. „Jako jeden z takových příkladů lze uvést Spolek (pro zachování odkazu českého odboje, pozn. aut.), který vznikl tím, že zakládající protagonisté tohoto spolku se neztotožňovali s vedením

a posláním Českého svazu bojovníků za svobodu, jehož členy byli do konce roku 2016.“

Není pravdou, že by se zakládající členové Spolku neztotožňovali s posláním Českého svazu bojovníků za svobodu. Bylo to vedení ČSBS, tedy i vy a způsob nehospodárného nakládání s finančními prostředky s čím jsme se neztotožňovali.

Ve čtvrtém odstavci lživě obviňujete zakládající členy Spolku cit. „Už v té době (2013) projevíli hlubokou nespokojenost s tím, že vedení Českého svazu bojovníků za svobodu se vyslovalo pro volbu Miloše Zemana. Oni by volili Karla Schwarzenberga.“

Není pravdou, že by zakládající členové Spolku v roce 2013 volili Karla Schwarzenberga, a že by vyjádřili nespokojenost s tím, že vedení Českého svazu bojovníků za svobodu se vyslovalo pro volbu Miloše Zemana. Je všeobecně známé, že jeden z místopředsedů Spolku, brig. gen. Pavel Vranský v roce 2013 dal svůj hlas prezidentu Miloši Zemanovi. Méně je již známo, že i já jsem v roce 2013 dal svůj hlas prezidentu Miloši Zemanovi (přestože jsem se k této volbě v některých svých článcích veřejně přiznal). Dále bych uvedl na pravou míru, že členové bývalé organizace ČSBS v Kladně v roce 2013 nevyjádřili nespokojenost nad tím, že vedení ČSBS se vyslovalo pro volbu Mi-

loše Zemana. Protest jsme směřovali proti té skutečnosti, že ČSBS má být nepolitickou organizací, protože složení členských základů je různorodé a v každé organizaci se najdou příznivci jednoho či druhého kandidáta. Tento protest byl jménem Okresní organizace ČSBS v Kladně oficiálně odeslán na ÚV ČSBS a je doložitelný nejen ve vašem archivu, ale v kopii je uložen i v našem archivu.

V pátém odstavci mě nazýváte hlavním ideologem Spolku, prosím, pokud mě tak vidíte, je to váš subjektivní názor. Následně mě označujete za bojovníka proti „bolševismu“ a zmiňujete můj příspěvek uveřejněný na mém soukromém twitteru z 9. 1. 2018. (viz. foto na následující straně, který jsem na doplnil textem: **Návrat ke kořenům. Bolševické manýry vedení Svazu bojovníků za svobodu v posledním vydání Národního osvobození. Kdo je tím úředníkem ministerstva obrany?** Jedná se o článek, který vyšel v Národním osvobození). Je mi to líto, ale každý máme holt jiný úhel pohledu na některá jednání. Vám možná přijde zcela normální a morální napsat a odeslat udavačský dopis ministru obrany ČR a stěžovat si na ředitele odboru pro válečné veterány plk. gšt. Eduarda Stehlíka. Nehledě na skutečnost, že se jednalo, dle mých informací, o zcela vykonstruovanou kauzu. (pozn. aut. K odeslání dopisu se

BLÁBOLY A LŽI PANA PLUKOVNÍKA

Bylo rovněž schváleno odeslání dopisu ministru obrany ČR se stížností na konkrétního úředníka tohoto ministerstva, který se svými aktivitami vměšoval do činnosti nezávislých spolků spolupracujících s ministerstvem obrany, a mimo svoji kompetenci přemlouval členy jednoho spolku, aby přestoupili do spolku jiného.

stížností na plk. gšt. Eduarda Stehlíka nakonec nedošlo, to ovšem nic nemění na skutečnosti, že na listopadovém zasedání ÚV bylo odeslání dopisu schváleno a následně uveřejněno v Národním osvobození).

V následující větě však uvádíte další lživý argument, když píšete, že cit. **„Aby to bylo každému čtenáři naprosto jasné, tak dne 15. 1. 2018 zveřejnil (Hroník) na webových stránkách spolku fotografie od Miloše Kadlece, na níž je zobrazen Adam Benjamin Bartoš, jak stojí na podstavci a v ruce drží oprátku. Pod obrázkem je nápis – Podporuje Miloše Zemana (další podporující KSČM, SPO, SPD, ČSBS).“**

Není pravdou, že bych tuto fotografii zveřejnil já osobně nebo kdokoliv jiný ze členů Spolku a není pravdou, že byla uveřejněna na webových stránkách Spolku. Fotografie,

kterou zmiňujete ve svém komentáři, umístil na facebookový profil našeho Spolku pan Miloš Kadlec. Rád bych zde zmínil, že právě pan Adam Benjamin Bartoš, předseda strany Národní demokracie vyjádřil dne 14. 1. 2018 podporu prezidentu Zemanovi na webových stránkách strany Národní demokracie, jejímž je předsedou <http://narodnidemokracie.cz/narodni-demokracie-vyjadruje-podporu-prezidentu-miloszi-zemanovi/>

A konečně v osmém a posledním odstavci dáváte mé jméno, které je úzce spojeno s dobrým jménem Spolku pro zachování odkazu českého odboje, do souvislosti s osobou Jana Šinágla a spolkem Sudetoněmeckého krajského sdružení v Čechách na Moravě a ve Slezsku, z.s. Čtenář tak může po přečtení vašeho vyjádření nabýt dojmu, že s tímto Spolkem nějakým způsobem spolupracujeme, což zásadně odmítáme a popíráme.

Pane Kulfánku, v této chvíli vám píši jako Petr Hroník a rád bych vás osobně požádal, abyste text vašeho příspěvku z webových stránek odstranil celý, případně uveřejnil k příspěvku celé mé vyjádření. Budu rád, pokud se dokážeme domluvit prostřednictvím této emailové komunikace, bez jakéhokoliv dalšího medializování z mé či vaší strany. Tolik má nabídka. V případě, že budete trvat na vašem příspěvku v původním znění, pak budu celou kauzu řešit prostřednictvím právního zástupce.

V soukromém emailu jsem pana Kulfánka požádal, aby lživé pasáže odstranil, případně, aby uveřejnil mé vyjádření k uváděným tvrzením. Pan Kulfánek to nejdříve odmítl. Následně začal licitovat, že je ochoten odstranit článek v případě, že já odstráním ze svého soukromého profilu na sociálních sítích články o ČSBS sdílené ze zpravodajských webů. Je mi líto pane Kulfánku, ale doba diktátu, co smí a nesmí být uveřejněno již (alespoň doufám) minula.

Protože pan Kulfánek nepřistoupil na dohodu, uveřejňuji mé vyjádření ke lživým tvrzením pana Kulfánka, abych se pokusil alespoň tímto způsobem očistit nejenom své jméno, ale také útoky na Spolek pro zachování odkazu českého odboje.

Text: Petr Hroník

8. ročník pochodu Lidických žen - po stopách pochodů smrti

POCHOD LIDICKÝCH ŽEN
RAVENSBRÜCK - NOVÝ BOR

Propozice pochodu: K jádru pěších turistů se může přidat kdokoli na trati.

Jedinou podmínkou je, že zvolenou jedno, či vícedenní trasu bez potíží zdolá. Pochod je na vlastní nebezpečí vlastními silami a vlastním zásobením i noclehem. Je třeba mít neustále na mysli, že pochod jde po stopách transportu smrti.

Aby byla zachována autentická trasa i podmínky pochodu uskutečněného ženami, které byly tři roky internovány v koncentračním táboře Ravensbrück, je třeba se přizpůsobit podmínkám, za kterých transport na konci války probíhal.

Na cestě ženy neměly možnost ubytování - po cestě zajít do restaurace - spalo se většinou pod širým nebem na nepřátelském území, kde pomáhaly samy sobě.

Na počátku byla vzpomínka Lidické ženy Anny Nešporové, rozené Horákové

Antonín Nešpor z Lidic uchoval vzpomínku své maminky na její návrat se čtyřmi Lidickými ženami v květnu roku 1945 z KT Ravensbrück zpět do Čech. Ženy ušly pěšky 470 km do Nového Boru. Tato vzácná vzpomínka, včetně míst trasy, inspirovala v roce 2011 opakování pochodů smrti z KT Ravensbrück, které prošly Lidické ženy a další vězeňkyně KT.

KT Sachsenhausen – Crivitz 2018

Datum	Místo / Place	Km
24.4.	Sachsenhausen – příjezd, večer položení květin u památníku obětem KT	
25.4.	Sachsenhausen - Hohenbruch - Sommerfeld - Beetz - Rüthnick	30
26.4.	Rüthnick - Herzberg - Wulkow - Alt Ruppín - Neuruppín - Storbeck	27
27.4.	Storbeck - Katerbow - Netzeband - Rägeln - Rossow - Fretzdorf	23
28.4.	Fretzdorf - Herzsprung - Wittstock/Dosse - Heinrichsdorf - Belower Wald Museum	28
29.4.	Belower Wald Museum - Grabow-Below - Massow - Meyenburg - Stepenitz	32
30.4.	Stepenitz - Jännersdorf - Redlin - Gross Pankow - Siggelkow - Neuburg - Parchim	28
1.5.	Parchim - Neuhoof - Bergrade Dorf - Severin - Friedrichsruhe - Zapel Hof - Crivitz	25
TOTAL	7 dny / 7 days	193 km
Místo/Place	průchod obcemi, které vězni prošli v r. 1945 / places that prisoners went through in 1945 víkendy-svátky / weekend-public holiday	

Další akce pro rok 2018:

11.2. Uničov - Troubelice - Úsov - Třeština - Mohelnice (25 km) - trasou pochodu smrti válečných zajatců

18.3. Mladá Boleslav - Krnsko - Chotětov (18 km) - vzpomínkový pochod na pochod smrti válečných zajatců a zastřelení 13-leté Milenky Hážové z Mladé Boleslavi 8.3.1945 při průchodu zajatců německou stráží

21.4. Mariánské Lázně - Úšovice - Pístov - Chodová Planá - Planá (21 km) - vzpomínkový pochod na pochod smrti vězňů do KT Flossenbürg a pochod smrti válečných zajatců

22.5. Nový Bor a Česká Lípa - vzpomínka na návrat pěti Lidických žen z KT Ravensbrück do vlasti v r. 1945

2.6. Cínovec - vzpomínka u pamětní desky návratu 46 Lidických žen do vlasti v r. 1945

Co děláme:

S pomocí přátel z Lidic a vzpomínkám žijících Lidických žen p. Cábové, Kalibové a Skleničkové a jejich potomků se nám podařilo zrekonstruovat dvě cesty návratu Lidických žen z KT Ravensbrück do vlasti v roce 1945 a projít po jejich stopách. V Novém Boru byla vysazena Lidická lípa, na Cínovci instalována pamětní deska jejich návratu. Navázali jsme pak pátráním po trasách dalších pochodů smrti vězňů KT a válečných zajatců, kterých bylo velmi mnoho. Některé trasy pochodů se snažíme projít, třeba jen symbolicky, jako jednodenní etapy. Většinou ve stejné roční době, stejný den, kdy tudy prošel pochod smrti v roce 1945.

Pořádáme besedy, přednášky na toto téma, hledáme svědky, vzpomínky, navštěvujeme hřbitovy, instalujeme pamětní desky nebo iniciujeme či pomáháme při jejich instalaci. Podporují nás v tom velmi často místní aktivisté, zástupci obcí, včetně přátel z Německa v oblastech, kde pochody smrti prošly. Velké zásluhy mají především Antonín Nešpor a OS Lidice a Josef Doškář z Nového Boru - oba jsou přímými iniciátory pochodu Lidických žen. Bez nich by se tento nápad nezrodil.

Kontakt: milena.mestecka@gmail.com, tel. 724 639 064, Antonín Nešpor, OS Lidice, www.lidice.cz

Transporty smrti byly apokalypsou závěru 2. světové války. V Evropě si vyžádaly na 250.000 životů

Oběti a utrpení vězňů a zajatců na pochodech smrti bylo nezměrné. Přesto se na ně téměř zapomnělo. Situace na konci války byla nepřehledná, nebezpečná. Mnohé hroby nebyly a nebudou už nikdy nalezeny. Mnohé další jsou zapomenuty, neoznačeny, beze jmen obětí. Trasy pochodů jsou neznámé. Je málo míst, kde jsou o nich informace.

Letos projdeme a připomeneme další z pochodů smrti – přidejte se k nám!

25.4.-1.5. 2018 Sachsenhausen – Crivitz (193km)

Letos poprvé neprojdeme trasy pochodu smrti Lidických žen z KT Ravensbrück. Vrátime se k nim ale znovu ve výročním roce 2020. Hlavní pochod věnujeme tentokrát mužům-vězňům z KT Sachsenhausen. Vězni ze Sachsenhausenu – na pochod jich vyšlo 21.4. kolem 30.000 a směřovali na sever k Baltu - v závěru pochodu smrti v lese u Crivitz právě Lidickým ženám a dalším českým vězeňkyním velmi pomohli. Během pochodu však zažili muži mimo jiné hrůzný pobyt v lese u Belowa – na 16.000 vyčerpaných vězňů nechaly stráž SS několik dní na holé zemi, bez jídla, pití. Umíraly stovky vězňů denně. Dnes je zde Muzeum pochodů smrti Belower Wald, které navštívíme, stejně tak jako Památník KT Sachsenhausen.

11.2. 2018 Uničov - Troubelice - Úsov - Třeština - Mohelnice (25 km)

Loňský rok byl nadále spojen s velkým pochodem smrti válečných zajatců. V počtu 70.000 prošli přes naše území za kruté zimy v lednu-březnu 1945 z Horního Slezska do Bavorska. Vzácné bylo setkání s panem Nesétem z Třeštiny (poznala jsem ho díky pořadu Stanislava Motla *Mrtví na pochodu*). Pochody zajatců již několik let mapuje na Severní Moravě a shromáždil svědectví téměř 150 pamětníků a další cenné informace. Třeštinou projde naše první letošní trasa. Pomohli mi velmi i p. Petr Majer z Bystřice, p. Krůl z Muzea Tešínsko, Joanna Lusko z muzea v polské Bytomi a Muzeum a památník Stalagu Lamsdorf v polských Lambinowicích.

18.3.2018 Mladá Boleslav - Krnsko - Chotětov (18 km)

Na cestě po stopách novozélandského válečného zajatce G.W.Clarka jsme doprovodili v srpnu jeho syna Glenna Clarka. Díky Josefu Doškárovi a zastupitelům obce Dolní Bousov se setkal s očitými svědky pochodů smrti p. Pickovou a p. Bulínem. Z pochodu smrti válečných zajatců středními Čechami jsme vybrali letos další úsek jako vzpomínkový pochod na jejich utrpení a zastřelení 13-leté Milenky Hážové z Mladé Boleslavi německou stráží při průchodu zajatců Mladou Boleslaví. Za podrobnosti o osudu školačky vděčím paní Martě Králové, její vzdálené příbuzné. Děkuji i za vzpomínku o dalším postřeleném chlapci, kterou mi vyprávěl očitý svědek zdejších pochodů smrti pan Josef Heisler.

21.4.2018 Mariánské Lázně - Úšovice – Pístov – Chodová Planá - Planá (21 km)

V západních Čechách opustíme pro letošek Žihli a projdeme trasu pochodu smrti vězňů KT Flossenbürg. Touto oblastí křižovaly koncem války zbytky zubožených vězňů, kteří útrapy pochodů přežili, stovky a desítky z původních tisíců. Nadále umírali. V Pístově je pohřbeno 68 vězňů-obětí pochodu smrti. V Mariánských Lázních a Úšovicích si připomeneme také pochod smrti válečných zajatců, kteří tudy prošli v březnu do Bavorska. Osud zemřelých zajatců z pochodu smrti, ale také ze zajateckého tábora v Úšovicích je zatím nejasný, snažíme se ho dopátrat.

Z minulých ročníků:

2011-2015	pochod smrti a návrat pěti Lidických žen Ravensbrück-Nový Bor (475 km, 8.-22.5.)
2015-2017	pochod smrti 46 Lidických žen Ravensbrück-Crivitz (127 km, 28.4.-2.5.)
2015	pochod smrti vězňů / žen z KT Helmsbrecht do Volar, část Hostouň-Dražnov (18 km, 22.4.)
2015-2017	pochod smrti vězňů z KT Schwarzeheide, část Sebnitz-Zadní Doubice (18 km, 18.4.2015),
část Varnsdorf-Skalice (30 km, 18.4.2016), část Krásná Lípa-Varnsdorf (21 km, 22.4.2017)
2016-2017	pochod smrti válečných zajatců z Polska přes severní Moravu a Čechy do Weidenu v Bavorsku,
část Česká Třebová-Choceň (24 km, 17.2.2016), část Česká Lípa -Rabštejn (24 km, 23.4.2016),
část Nový Jičín-Hranice (26 km, 28.1.2017), část Sobotka -Mnichovo Hradiště (31 km, 15.2.2017)
2016-2017	transport smrti vězňů KT Buchenwald,Ossendorf a Halle,vzpomínkové pochody na osvobození vězňů,
Žihle-Mladotice (9 km, 21.5.2016), Žihle-Kralovice (15 km, 13.5.2017)

Z P R A V O D A J

KLADENSKÉ STOLETÍ

Vážení členové našeho Spolku,

jménem Statutárního města Kladna bych Vás chtěla pozvat na množství akcí, které jsme pro Vás v úzké spolupráci s řadou místních spolků a organizací uspořádali na rok jubilejní rok 2018. V rámci letošních akcí se nejenom budeme bavit a oslavovat, ale připomeneme si i důležité milníky naší historie a osobnosti, které se na vzniku Československa výrazně podíleli. Tzv. velké dějiny se však snažíme ve spolupráci s regionálními archiváři a historiky přiblížit připomínkou dění v našem regionu. Každý by měl najít akce ve výčtu našeho plánovaného programu „Kladenské století“, které mu budou blízké. Statutární město Kladno v tomto směru působí spíše jako koordinátor akcí, které jsou z rozpočtu města výrazně podpořeny. Oslavy, připomínky a pietní akce se budou konat od února až do listopadu 2018 na různých místech spjatých s historií našeho města. Stoleté výročí si připomeneme poprvé na akci pořádané v Kině Sokol již 17. února 2018, na tradičních sokolských Šibřinkách, které jsou v letošním roce pojaty ve stylu První republiky.

O termínu akcí budete včas informováni. V případě dotazů kontaktujte:
Mgr. Gabriela Havlůjová, tel: 602 668 482, gabriela.havlujova@mestokladno.cz

100 LET REPUBLIKY

**Výčet akcí, které proběhnout v průběhu roku 2018 v rámci výročí
oslav 100 let republiky - „Kladenské století“**

21. – 22. září 2018

1918 – 2018: Kladenské století

Po stopách historie Kladna – orientační běh (všechny kladenské spolky)

Prvorepublikový jarmark s kulturním programem (nám. Svobody)

Výstava „Kladenské století“ (nám. Svobody + hlavní třída)

Výstava „Sokolové a První republika“ v Kině Sokol

Výstava prvních čs. platidel – Česká numismatická společnost, Kladno

Výstava místních umělců v hostinci Pod Vobrazem

Výstava 100 let Českobratrské církve evangelické v evangelickém kostele

Tančírna s Heligonkou v Kině Sokol (Kino žije)

Oslava tradiční pivní kultury - Psychedelický spolek POD Vobrazem = Živé obrazy

Lípy Svobody – vysázení pamětních lip na území Kladna

Koncert tradičních pěveckých kladenských souborů - Pěvecký sbor Smetana – Slovanka
a Ženský pěvecký sbor Smetana Kladno

MUZEUM VĚŽOVÝCH DOMŮ

V září 2018 bude otevřeno muzeum unikátní architektonické památky, jejíž tvář vtisknul architekt Josef Havlíček. Výstavba věžových domů probíhala mezi lety 1953 – 1957 a je dominantou našeho města. Muzeum o kolektivním bydlení, architektuře, ale i ukázka každodenního života ve věžácích – o tom bude muzeum, kde budete moci navštívit jak expozici, tak kryt civilní obrany, ukázkový byt a vyhlídku.

PAMĚTNÍ DESKY

Pamětní desky padlých – Dubí

Pamětní deska - Hynek Kubát

Pamětní deska - Sestry Válovy

Pamětní deska - Židovské transporty - u původní dráhy

Kámen zmizelých – Frankovi

KLADENSKÉ STOLETÍ

DALŠÍ AKCE:

Zážitkový vlak – Cesta za TGM – (Kladno – Stochov a dále 2km pěšky na Lány)

50 let Panochova kvarteta a křest knihy o A. Raymondovi – Městské divadlo v Kladně (Kruh přátel krásné hudby)

Pietní akt u pomníku padlých a Slavnostní setkání k výročí vzniku Československa – Městské divadlo Kladno

Vzpomínkové setkání s politickými vězni a válečnými veterány „Den veteránů“

Promítání filmu „Výstřely v Miami“ a diskuse s autorem filmu, Stanislavem Motlem

Divadlo pod Petřínem – Naši furianti (Zahajovací hra v Národním divadle v rámci Vsesokolského sletu 2018), Městské divadlo Kladno

Febiofest – 6. – 8. dubna 2018 na Kladně, Člověk v tísní (speciální sekce „Best of“, aneb 10 divácky neúspěšnějších filmů za 25 let trvání Febiofestu)

Koncert v synagoze na památku židovských obětí z Kladna - Církev československá husitská

Koncert Hlasoplet (oslava 100 let Českobratrské církve evangelické na Kladně)

Koncert Revival Swing Band Praha - zpět do První republiky

Oslavy 90 let působení Baráčníků v Kladně

Letní historické promítání historických filmů - Spolek Podprůhon

Běh do schodů s kulturním programem - Spolek Podprůhon

Výročí konce 2. světové války v Kladně - Spolek odboje + ČsOL

100 LET REPUBLIKY

DALŠÍ AKCE:

Šibřinky – TJ Sokol Kladno

Promítání historických filmů na staré promítačce - Kino žije

Výstava - 100 let republiky 100 let evangelíků

Zabezpečení střelecké soutěže - 100 let od ukončení 1. světové války (ČsOL)

2. Kladenská veterán rallye, Historická technika Kladno

Zájezd po stopách zavražděných vlastenců v KT Ravensbück a Sachsenhausen - Spolek pro zachování odkazu českého odboje

Zájezd po stopách zakladatelů Československa - Klub aktivních důchodců Kladno

Reprezentace našeho města na setkání hornických měst v Sokolově (8. 9. 2018) - Klub přátel hornických tradic

Zabezpečení dopravy kladenských cvičenců na Vsesokolský slet (1. - 6. července 2018), Sokolská župa Budečská, TJ Sokol Kladno

Historické procházky a přednášky od odborníků na regionální historii

Korzování v zámecké zahradě – hudební vzpomínka na První republiku (Klub Múz)

Historická stezka - Po stopách opevnění z roku 1938 (Klub vojenské historie Doksy u Kladna)

Divadelní vzdělávací představení o mravech a zvycích za První republiky - Živé obrazy z historie Kladna (Klub Múz)

POZVÁNKA NA DEN S T.G.M.

3. března 2018, sobota - Den s T.G.M. - dovolujeme si Vás pozvat opět po roce na pietní akt do Lán u příležitosti 168. výročí od narození prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka, který se uskuteční 3. března 2018. I tentokrát bude pro naše členy vypraven z Kladna autobus, který nás doveze do Lán na místní hřbitov. Zde si položením květin a zapálením svíček společně připomeneme prvního Československého prezidenta. Poté se přemístíme do místního muzea, kde si prohlédneme expozici muzea a na prezidenta Masaryka si budeme moci vzpomenout mimo jiné i ochutnávkou jeho oblíbených jídel.

Doprava autobusem bude zdarma. Odjezd z Kladna od hotelu Kladno v 10:45 hodin. Předpokládaný odjezd z Lán od Muzea T. G. Masaryka ve 14:00 hodin - bude upřesněno. Členové spolku, rodinní příslušníci a další zájemci se mohou přihlásit na emailu info@spolekodboje.cz nebo na telefonním čísle **720 237 044**

PODĚKOVÁNÍ ZA PODPORU

Rádi bychom poděkovali za materiální podporu, kterou nám dlouhodobě poskytují zejména soukromé společnosti. Velké poděkování patří Středočeskému kraji a městům Kladno a Slaný za jejich podporu. V neposlední řadě patří velké poděkování společnosti T-Mobile, která se v letošním roce stala významným podporovatelem našeho Spolku.

Středočeský kraj

T-Mobile

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem info@spolekodboje.cz

Korespondenční adresa:
Nám. Starosty Pavla 44
272 01 Kladno

Telefon: 720237044
E-mail: hronik@spolekodboje.cz
Zpravodaj pro vás připravil a
graficky upravil Petr Hroník

Spolek pro zachování odkazu českého odboje

Účelem spolku je udržování památky a paměti na hrdinství přeživších, obětí a bojovníků českého odboje, jakož i dalších osob aktivně vystupujících proti všem formám totalit a diktatur. Zachování odkazu boje za samostatnost a svobodu České republiky ve smyslu demokratických a humanitních zásad zakladatelů našeho státu.

DĚKUJEME

ZA FINANČNÍ
DARY
ODESLANÉ NA
SBÍRKOVÝ ÚČET.

Naše webové prezentace

WEB	http://spolekodboje.cz
TWITTER	https://twitter.com/spolekodboje
INSTAGRAM	https://www.instagram.com/spolekodboje/
FACEBOOK	https://www.facebook.com/spolekodboje/

NEZAPOMEŇTE, ŽE
FINANČNÍ DAR
JE MOŽNÉ VYUŽÍT
KE SNÍŽENÍ
DAŇOVÉHO
ZÁKLADU.

RÁDI VÁM
VYSTAVÍME
POTVRZENÍ
O DARU

INZERCE

PODĚKOVÁNÍ

Vážený bratři a sestry,

chtěla bych Vám velice poděkovat za všechny budíky, které jste mi pro mého tatínka v průběhu posledních týdnů věnovali. Udělali jste nám obrovskou radost, nyní již ve vitrínách "tiká" na 130 budíků. Zájem samozřejmě trvá, pokud byste někdo měl pro Vás nepotřebný starší budík - vždy bude u nás v rodině vítán.

DĚKUJEME!

Moc děkuji, Gabriela Havlůvová ([602 668 482](tel:602668482)).